

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga

z dnia 20 lipca 2016 r.

VI Ka 471/16

Przewodniczący: Sędzia SO Agnieszka Wojciechowska- Langda.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu dnia 20 lipca 2016 r. sprawy K. Z., c. C. i K., ur. (...) w miejscowości N. obwinionej o wykroczenie z art. 107 kw na skutek apelacji wniesionych przez obwinioną i oskarżycielkę posiłkową od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 16 grudnia 2015 r. sygn. akt II W 588/15 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 107 k.w. wymierza obwinionej K. Z. karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia obwinioną od uiszczenia kosztów postępowania odwoławczego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

K. Z. została obwiniona o to, że w okresie czasu od grudnia 2013 r. do dnia 15 kwietnia 2015 r. w L. przy ul. (...) poprzez dzwonienie domofonem oraz wykonywanie połączeń telefonicznych złośliwie niepokoiła p. Z. K., tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II W 588/ 15 uznał K. Z. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 107 k.w. skazał ją, a na podstawie art. 39 § 1 k.w. odstąpił od wymierzenia kary. Zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem kosztów postępowania.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziły się obwiniona oraz oskarżycielka posiłkowa.

Obwiniona zaskarżyła wyrok w całości na swoją korzyść zarzucając rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionej, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, pominięcie istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne dowodów z dokumentów oraz świadków, zaś w konkluzji wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w całości sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W ocenie oskarżycielki posiłkowej czyn popełniony przez obwinioną powinien zostać zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 190a § 1 i 3 k.k., a ponadto należy jej przypisać popełnienie przestępstw z art. 217 § 1 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k. Oskarżycielka posiłkowa domagała się orzeczenia wobec K. Z. zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej oraz zadośćuczynienia za utratę zdrowia oraz za cierpienie zarówno fizyczne jak i psychiczne w kwocie 20 000 zł, a także zasądzenia na jej rzecz od obwinionej zwrotu kosztów poniesionych w związku ze zbieraniem materiałów dowodowych w wysokości 300 zł. Skarżąca dołączyła przedłożyła dokumentację lekarską dotyczącą leczenia szpitalnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionej nie zasługuje na uwzględnienie, zaś apelacja oskarżycielki posiłkowej jest zasadna jedynie w tej części, która związana jest z wymiarem kary.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Podstawę wyroku stanowił całokształt materiału

dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej. Nie budzi zastrzeżeń dokonana przez sąd I instancji ocena materiału dowodowego, która uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego i prowadzi do słusznego wniosku, iż czyn K. Z. wypełnił znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 107 k.w. Rozpoczynając niniejsze rozważania od analizy zarzutów podniesionych przez oskarżycielkę posiłkową należy stwierdzić, że czyn, którego dotyczy niniejsze postępowanie, został sformułowany w sposób jednoznaczny i wyklucza to możliwość dokonania na obecnym etapie postępowania tak dalece idących zmian, których domaga się skarżąca. Postanowieniem z dnia 28 marca 2014 r. Prokuratura Rejonowa w L. odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie naruszenia nietykalności cielesnej Z. K. oraz jej znieważenia przy użyciu słów wulgarnych przez K. Z., albowiem czyny te stanowią przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego, zaś ingerencja oskarżyciela publicznego w takich sytuacjach ma charakter wyjątkowy (k. 7). Z. K. winna była wówczas wystąpić z prywatnym aktem oskarżenia, lecz tego nie uczyniła. Dalsze postępowanie dotyczyło zaś wyłącznie czynu z art. 107 k.w. polegającego na zachowaniu obwinionej opisanym we wniosku o ukaranie i brak jest podstaw, aby rozszerzyć jego zakres o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości co do tego, że K. Z. złośliwie niepokoiła Z. K. poprzez dzwonienie domofonem oraz wykonywanie połączeń telefonicznych do pokrzywdzonej. Motywem działania K. Z. było podejrzewanie męża o zdradę z Z. K., zaś celem, co bezsprzecznie wynika z okoliczności sprawy, dokuczenie Z. K. Zeznania oskarżycielki posiłkowej znalazły w tym zakresie potwierdzenie w zeznaniach świadków: M. Z. (1), M. Z. (2), B. G., a także w dołączonych przez pokrzywdzoną nagraniach, bilingach oraz zdjęciach. Brakło podstaw, aby kwestionować wiarygodność ww. dowodów, które są ze sobą całkowicie zgodne, wzajemnie się uzupełniają i przeczą wersji wydarzeń prezentowanej przez obwinioną. Tym bardziej, że w jej apelacji, poza przedstawieniem własnych poglądów na temat zebranego materiału dowodowego, brak jest argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć motywy, którymi kierował się Sąd I instancji przy ocenie wiarygodności poszczególnych dowodów. Tym samym bezspornie zostało wykazane w świetle zgromadzonych dowodów, że zachowanie obwinionej K. Z. wyczerpało znamiona czynu z art. 107 k.w. opisanego we wniosku o ukaranie (podzielając stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II KK 215/15). Jakkolwiek Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez sąd I instancji, jak i rozstrzygnięcie w przedmiocie winy obwinionej, nie zgadza się z rozstrzygnięciem dotyczącym kary. Sąd Rejonowy skorzystał z instytucji przewidzianej w art. 39 § 1 k.w. i odstąpił od wymierzenia kary. Treść powyższego przepisu wskazuje jednak, iż z możliwości takiej sąd może skorzystać jedynie w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie. Zdaniem Sądu Okręgowego wypadek tego rodzaju w przedmiotowej sprawie nie ma miejsca. Zachowania obwinionej nie usprawiedliwiają pobudki, którymi się kierowała. Pomijając kwestię trafności podejrzeń obwinionej o zdradę męża, sposób jej działania wskazuje na to, że odstąpienie od wymiaru kary pozostawi obwinioną w poczuciu całkowitej bezkarności, a w dodatku rodzi obawę kontynuowania przez nią nagannego zachowania wobec oskarżycielki posiłkowej. Mając na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego K. Z., cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku

do ukaranego, konieczne jest orzeczenie wobec niej kary grzywny w wysokości 500 zł. Ustalając wysokość grzywny sąd wziął pod uwagę, że K. Z. pracuje za wynagrodzeniem, osiągając dochód około 1 500 zł miesięcznie i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Ma zatem realną możliwość wykonania kary, która będzie dla niej jednocześnie dotkliwą konsekwencją popełnionego czynu i przestrogą na przyszłość.

Kierując się dyspozycją art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił obwinioną od uiszczenia kosztów postępowania odwoławczego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że z uwagi na wysokość orzeczonej kary grzywny, uiszczenie tych kosztów byłoby dla obwinionej zbyt uciążliwe.